

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

สุดกำลังที่ช่วยตัวเองและช่วยโลก

แมวที่เข้ามาอาศัยกินในวัดนี้เราจับไปปล่อยไม่ต่ำกว่าร้อยตัวนะ อ้าว จริงๆ เมื่อก่อนนี่ค่าๆ เราเดินจงกรมอยู่แล้วมองไปทางเข้าจงกรมเส้นใน เราเดินจงกรมอยู่กุฏิพักล่าง มันเป็นทางเข้าไปนั่น เห็นแมวมันด้อมๆ อ้าว มันจะเอาอะไรนี่นะแมวตัวนี้ เราคว้าอะไรโยนไปมันยังไม่สนใจ ด้อมๆ แสดงว่ามันเห็นอะไรแล้ว มันไม่สนใจ สักเดียวคาบสัตว์ออกมาตัวเท่านกเขา คาบมาจากนั้น วันนี้จึงได้บอกพระให้พิจารณาจับแมวกัน โห เป็นร้อยตัวแล้วนะไม่ใช่บ่อยๆ ถ้ามันเข้ามาเป็นอย่างนี้แหละ สัตว์ตายพินาศ ไม่มีคำว่าอิมว่าหิวนะ พอเจอนี้ด้อมใส่เลย ได้ก็เอา ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความหิวโดยถ่ายเดียว เมื่อก่อนนี่เดินจงกรมเห็นมันด้อมๆ มันมองเห็นอะไรแล้วดูลักษณะมัน เราก็รีบไปเอาอะไรข้างบนกุฏิฟาตไป มันไม่สนใจ สักเดียวคาบสัตว์ตัวหนึ่งออกมา ดูเท่านกเขา อาจจะเป็นไก่เขาจะขึ้นคอนนอนนอนนั่นละ

จึงต้องได้จับออกไป เป็นร้อยแล้วนะแมว ไม่ใช่บ่อยๆ ตั้งแต่มาสร้างวัดจับออกไปเรื่อย จับตัวไหนก็เรียกว่าเนรเทศเลย ไม่ได้กลับมาอีก คือใครไปก็ฝากเขาไป เช่นเอาไปปล่อยหนองคายบ้าง เขามาจิ้งห็นพวกหนองคายฝากเขาไป สกลนครบ้าง จับไปปล่อยหลายจังหวัด แมวถ้าเข้ามาแล้วแล้วละไม่ออก ก็มันมีสัตว์กินเต็ม เมื่อก่อนเห็นมันคาบสัตว์ตัวหนึ่งออกมาตัวเท่านกเขา ไก่มันจะขึ้นคอนนอน มันก็ไปด้อมเอา

เราอยู่ในวัดนี้ตาเหมือนตาทั้งหลายก็จริง หูเหมือนหูทั้งหลาย แต่มันต่างกันที่มันสอดมันแทรกอยู่ภายใน เรื่องว่าสติว่าปัญญาเหมือนว่ามันเป็นเองของมัน ปีบอะไรนี้มันจะสอดแทรกเข้าไปๆ ไม่ใช่มองเห็นเฉยๆ เช่อๆ ซ่าๆ มันหากเป็นของมันเอง วัดนี้เหมือนกันเลี้ยงหมาไว้ที่ตัว ตัวไหนมีนิสัยอย่างไร อ่านออกหมด โอ้ หมาก็มีนิสัยเหมือนคนนะ คนมีนิสัยอย่างไร อยู่กันไปปิดไม่อยู่ นิสัยมันติดอยู่กับคน ปิดไม่อยู่ รู้นิสัยจนได้ละ สัตว์อยู่ในนี้หมาก็เหมือนกันมีหลายตัว ตัวไหนมีนิสัยอย่างไร มันหากเป็นของมันเอง จะว่าสังเกตไม่สังเกตมันก็เป็นของมันเองอีกละ

นี้จะพยายามจับเอาแมวตัวนี้ออกไปให้ได้ บอกพระแล้วบอกท่านสุดใจแล้ว ให้พยายามจับ ไม่อย่างนั้นสัตว์ในนี้จะฉิบหายหมด มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับความหิวความอิมนะ พอเจอปีบนี้จ้องมองปีบเข้าเลย อย่างนั้นละ เมื่อก่อนเห็นชัดๆ เราโยนอะไรไปใส่มัน เราอยู่กุฏิเห็นลักษณะมันด้อมๆ แสดงว่ามันเห็นอะไรแล้ว อ้าว นี่มันเห็นอะไร รีบไปคว้าอะไรโยนไป มันยังด้อมตลอด สักเดียวคาบสัตว์ตัวหนึ่งออกมาเท่านกเขา น่าจะเป็นลูกไก่ คาบวิ่งไปนู่น นี่ก็ต้องเอาไปปล่อย พวกแมวกี่ตัวเอาไปปล่อยเรื่อย ตัวนี้สีดำ

พวกกู งูสิงมีอยู่สองตัว ตัวผู้ตัวเมียตัวขนาดเดียวกัน แต่เล็กกว่านี้สักหน่อย ไปด้วยกันเป็นคู่กันไป เราเดินจงกรมเขาไม่เห็นเรา เราเดินจงกรมแล้วเขามา เราอยู่สูงกว่าเขา เขาก็ไปของเขา งูสิงเท่านั้นจับเอาไปปล่อยๆ งูสิงไม่ค่อยเป็นภัย ไม่เป็นพิษ งูอย่างอื่นจับหมด แต่ก่อนวัดนี้งูน้อยเมื่อไร งูมาก แล้วเอาไปหมด พยายามจับจงอางนี้ดูเหมือนจับไปได้ ๗ ตัว งูเห่าเหล่านี้จับ สามเหลี่ยมเขาเรียกทำทานจับไปจงอางได้มากกว่าเพื่อน

แต่ก่อนที่เดียวเราไม่สนใจกับงูนะ ยัวะเยี้ยๆ ในวัด มันยังไม่มีคนเข้ามาเกี่ยวข้องมาก ครั้นต่อมาก็มีผู้มีคนเข้ามาเกี่ยวข้อง มีเด็กเล็กเด็กน้อยอะไรทำให้คิด เลยต้องจับงูไปปล่อย ไม่งั้นจะเป็นอันตรายต่อพวกนี้ละ ปล่อยหมดงู จับไปปล่อยหมด เพราะคนเพนพ่านๆ งูสิงไม่เป็นพิษเป็นภัย แล้วกลัวคนด้วย เป็นงูที่กลัวคน วิ่งปัดเลย แต่งูอย่างอื่นไม่ค่อยกลัวนะ ยิ่งงูเห่าแล้วไม่กลัว ขูใส่เราฟ้อๆ งูจงอางก็ยังไม่กลัว งูสิงนี่เปรี้ยว-เร็ว ในวัดมีสัตว์มากเพราะไม่มีใครทำลาย เลี้ยงดูมันก็แพร่พันธุ์ออกไป กระจายออกไปมาก พวกกระเจงเยอะ กระเจงอยู่ในวัดเยอะ

ตั้งแต่วันมาจากกรุงเทพฯ ไม่สบายเลย เป็นอะไรก็ไม่รู้ ตั้งแต่วันมาถึงเริ่มเป็นอย่างเมื่อวานนี้ตอนเช้าจนถึงค่ำเมื่อวาน มันอะไร อยู่ๆ ก็อาเจียนออกมาเช้าวานนี้ เพราะฉะนั้นจึงฉันทันไม่ได้ ระบายหมดทั้งตัวเมื่อวาน พอออกฉันทันจันทันจากนี้แล้วไปนอนเลย เทียงถึงออกมา วันนี้ค่อยเบา เบาหน่อยวันนี้ ไปติดอะไรมาก็ไม่รู้ ตั้งแต่มมาจากกรุงเทพฯ เริ่มป่วย พอตกกลางคืนก็เป็นทั้งคืน หากจับตัวไม่ได้มันเป็นไข้หรือเป็นอะไร ระบายหมด อย่างเมื่อวานทั้งวัน วันนี้ค่อยเบาหน่อย

เราก็พยายามช่วยชาติบ้านเมืองทุกด้านทุกทาง เราไม่เคยแตะไม่เคยทำอะไรให้บอบช้ำ แต่ชวนขายยาตลอดเพื่อส่วนรวม นี่ทองคำเราได้สักเท่าไร (๑๑,๗๐๔ กิโลกรัม) นั้น ทองคำได้ ๑๑,๗๐๔ จากลูกศิษย์ลูกหานั้นแหละ เราชนทองคำเข้าคลังหลวงตั้ง ๑๑,๗๐๔ กิโล มีแต่ชนเข้าคลังหลวงทั้งนั้นละ ทองคำได้ตั้ง ๑๑,๗๐๔ ยังจะได้อีกดอลลาร์ไม่ได้มากได้ ๑๐ ล้าน (๑๐,๒๑๔,๖๐๐ ดอลลาร์ครับ) จำได้หมด ของง่ายเมื่อไร เลยต้องพักดอลลาร์ เพราะเงินไทยที่ช่วยโลกไม่พอ ตั้งแต่เราหยุดการเทศน์ช่วยชาติแล้วเงินไทยเราร่อยหรอ แต่ความจำเป็นทั่วประเทศไทยนี้มีตลอด แล้วเงินเหล่านี้ละออกๆ ๆ แล้วไม่พอ เลยต้องไปเอาดอลลาร์มา ดอลลาร์เอาเข้าคลังหลวงเพียง ๑๐ ล้านกว่าเท่านั้นละ นอกนั้นไม่ได้เข้า เอามาช่วยไปกับเงินไทย ช่วยโลกทั้งนั้นละเรา ไม่เอาอะไร

เกิดมาชาตินี้เรียกว่าสุดกำลังที่ช่วยตัวเองและช่วยโลก ช่วยตัวเองก็เอาเป็นเอาตายเข้าว่าเลย เป็นเวลา ๙ ปีช่วยตัวเอง ตั้งแต่ออกภาคปฏิบัติเข้าหาพ่อแม่ครูจารย์มัน

ฟังเทศน์ท่านอย่างถึงใจแล้ว ถึงใจแล้วก็ถึงใจเราเหมือนกัน นั่นละ ๙ ปีที่ออกปฏิบัติ ไปองค์เดียวตลอด ไม่เอาใครไปด้วย พ่อแม่ครูจารย์ก็เสริม ไปองค์เดียวท่านเสริมกับเรา คนอื่นไม่ได้นะ กับเรานี้เสริมเลย แล้วยังชี้มือไป ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ท่านมหาให้ท่านไปองค์เดียว แน่ะ เพราะท่านเห็นเรื่องจิตใจของเราจริงจังทุกอย่าง อยู่กับท่านนานเท่าไรท่านก็ต้องรู้ซิ

อยู่วัดหนองผือนี้เราก็คือเป็นภาระหนัก พ่อแม่ครูจารย์เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เราไปอาศัยท่านอย่าให้ท่านได้ขัดข้องในจิตใจไม่สบายสะดวกจากหมู่จากเพื่อน เราต้องคอยดูแลพระเณร อย่างนั้นนะ ไปที่ไหนสอดส่องตลอด พระเณรนี้กลัวเรามากยิ่งกว่าพ่อแม่ครูจารย์ เพราะท่านอยู่กุฏิเฉย ๆ แต่เรานี้สอดส่องเรื่อย ดูพระดูเณร หนัก อยู่หนองผือก็หนักเกี่ยวกับพระกับเณร ไปที่ไหนมันหากมีแหละได้เกี่ยวข้องกับพระกับเณร ทางปริยัติก็เหมือนกันคณะของเรานี้เรียบหมด สมเด็จพระมหาวิรวงศ์ท่านเป็นผู้ใหญ่ในคณะเราเป็นรองท่านเราก็คือหนักมากเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเวลาเราจากมาแล้วท่านยังจะมาเอาเรากลับไปอีก เพราะท่านไว้ใจ ทำอะไรจริงจังทุกอย่าง แล้วบริสุทธิ์ด้วย ไปที่ไหนทำประโยชน์ให้เพื่อนให้ฝูงตลอดเวลา อยู่ในวัดใดเช่นหลวงปู่มั่นหนองผือก็อยู่ตลอดดูแลหมู่เพื่อน

เราสู้สึกอ่อนลงทุกวัน ธาตุขันธ์ทุกอย่างอ่อนลง ๆ กำลังจะ ๙๕ แล้วยะ สิงหาคม ๙๕ เต็ม เราเกิดเดือนสิงหาคมที่ ๑๒ พอถึงสิงหาคมที่ ๑๒ แล้วก็ ๙๕ เต็ม อยู่ฆราวาสมา ๒๐ ปีกับ ๙ เดือน เป็นฆราวาสอายุ ๒๐ ปีกับ ๙ เดือนก็ออกบวช บวชมาได้ ๗๔ ปีแล้วมั่ง ตั้งแต่วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๔๗๗ บวช จนกระทั่งปานนี้น่าจะได้ ๗๔ ปีแล้วมั่ง นั่นละชีวิตของพระตั้งแต่วันบวชถึงนี้ ๗๔ ปีแล้ว นี่คือชีวิตของพระ ชีวิตของฆราวาสอะไร ๆ ที่จะมาเป็นภัยต่อธรรมวินัยของพระแล้วเป็นอันปิด ๆ ตลอด เอาชีวิตพระมาใช้ตั้งแต่บัดนั้นมาได้ ๗๔ ปี แล้ว นี่เรียกว่าใช้ชีวิตพระ เคลื่อนไหวไปมาอยู่ในกรอบของธรรมวินัย ๆ ตลอดมาได้ ๗๔ ปี ชีวิตของฆราวาสได้ ๒๐ ปี ๙ เดือน ออกบวช จากนั้นมาถึงนี้ก็ ๗๔ ปีบวช

ที่ว่าเราทำประโยชน์ให้โลกนั้นตั้งแต่ในวัดนี้ออกไป วัดนี้ไม่สั่งสมไม่เก็บ เงินมีเท่าไรออกหมดออกช่วยโลกไม่เก็บ เงินในวัดจึงไม่มี ช่วยอย่างนั้น ช่วยทุกด้านทุกทาง นี่ก็ช่วยโลกเช่นทองคำได้เข้าสู่คลังหลวงตั้ง ๑๑,๗๐๔ กิโล ยังจะได้เข้าอีกเรื่อย ๆ ขนเข้าส่วนรวม เราไม่แตะส่วนรวม เราไม่ได้สนใจกับอะไร พุดเฉย ๆ พุดว้อ ๆ ไม่สนใจกับอะไรนะ มีอะไร ๆ มา อย่างอาหารมีอะไรฉันปุ๊บแล้วแล้วเลย ไม่สนใจ คือมันปล่อยของมัน ๆ แต่ก่อนมันก็ไม่สนใจอยู่แล้ว เราไม่ใช้พระสั่งสม แต่ไหนแต่ไรมาไม่มีข้อตำหนิ

เรื่องการสั่งสมของเราไม่มี ตั้งแต่บวชมาเป็นพระหนุ่มพระน้อยนี้ก็เหมือนกัน เฉลี่ยเพื่อ
ແ່ກັບเพื่อนกับฝูงตลอด เราไม่มีอะไรติดตัวละ

พอพูดอย่างนี้ก็ยังคิดถึงสองผ้าเมียอยู่ศรีสะเกษไปทำงานภาคกลาง เราขึ้นมา
จากกรุงเทพฯ พักจรัลราชจะออกปฏิบัติ พอตีสองผ้าเมียตัวสั้นมา ผ้าเป็นไซ้ไม่มีร่มไม่มี
ผ้ามีอะไร เข้าไปหาซื้ออะไรบางอย่างจะขอ ผู้ชายเป็นไซ้มาจากนั้นแล้ว ตัวสั้นมา เราคว้าได้ร่ม
คันหนึ่ง ร่มเอามาจากเชียงใหม่ ร่มดี ๆ นั้นละเอามาให้ บอกว่านี่ยังไม่ได้ใช้ละ ฟังเอามา
โอ๊ย แกก็จะไม่เอา ว่าเราไม่ได้ใช้ เอาไปเถอะ เราไม่ได้เป็นไซ้ เอาไป มีผ้าก็ผ้า
กรรมฐานจะได้ผ้ามาจากไหน มีอะไรก็ให้ไป นั้นละเราก็ไม่ลืม ของดี ๆ จำเป็น ๆ ออก ๆ
เลย

ไม่มีอะไรละวันนี้ ให้พระนะ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ